

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2022r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Izabela Dehmel

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2022r. na posiedzeniu

w sprawie skazanego **R. G.**

z urzędu

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

postanawia

1. Na podstawie art. 572 k.p.k., w zw. z art. 17 §1 pkt 7 k.p.k. i art. 85 k.k., art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) i art. 81 ust. 1 i 2 ustawy Kodeks karny, w zakresie unormowań odnoszących się do instytucji kary łącznej w Ustawie z 19.06.2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 **umorzyć postępowanie o wydanie wyroku łącznego** co do kar orzeczonych wobec R. G. prawomocnymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 11.03.2002r., sygn. **II K 55/02**,
- Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 19.09.2003r., sygn. **II K 224/03**,
- Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 17.11.2010r., sygn. **II K 481/10**,
- Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 03.01.2013r., sygn. **III K 218/12**.

2. Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 31 stycznia 2022r. skazany R. G. wniósł o wydanie wyroku łącznego obejmującego wszystkie skazania.

Z ustaleń Sądu Okręgowego poczynionych z urzędu wynika, że R. G. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 11.03.2002r., sygn. **II K 55/02**, za przestępstwo popełnione w dniu 29 października 2001r., na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności poprzez potrącenie 10 % wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym;
2. Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 19.09.2003r., sygn. **II K 224/03**, za przestępstwo popełnione w okresie od lipca 2001r. do sierpnia 2003r., na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 21.09.2004r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;
3. Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 17.11.2010r., sygn. **II K 481/10**, za przestępstwo popełnione w okresie od września 2003r. do stycznia 2005r., na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i J. w P. z dnia 01.10.2013r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

4. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 03.01.2013r., sygn. **III K 218/12** za przestępstwo popełnione w dniu 06 czerwca 2012r., na karę 12 lat pozbawienia wolności.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że nowelizacja ustawy Kodeks karny, w zakresie unormowań odnoszących się do instytucji kary łącznej w Ustawie z 19.06.2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19, (dalej: tarcza 4.0) przywróciła model orzekania kary łącznej obowiązujący do dnia 30 czerwca 2015r. Znowelizowany art. 85 §1 k.k. stanowi, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Gdy chodzi o zagadnienia intertemporalne w zakresie norm odnoszących się do instytucji kary łącznej, tarcza 4.0 zawiera art. 81, który w ust. 1 stanowi, że przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu dotychczasowym stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tarczy 4.0 (tj. do dnia 23.06.2020r.), natomiast w ust. 2 stanowi, iż przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym tarczą 4.0 stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie tarczy 4.0.

Tym samym stwierdzić należy, że w stosunku do skazanego R. G. w niniejszym postępowaniu stosuje się przepisy art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu starym tj. obowiązującym do dnia 23.06.2020r.

Jednocześnie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym, do spraw w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Oznacza to, że przepisy art. 85 i następne k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. do 23 czerwca 2020r. nie mają zastosowania w niniejszej sprawie do skazanego R. G., ponieważ wszystkie skazania jakie zapadły wobec niego zostały orzeczone przed 1 lipca 2015r. Tym samym stwierdzić należy, że w stosunku do skazanego R. G. w niniejszym postępowaniu stosuje się przepisy art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu starym tj. obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r.

Analizując stan prawny obowiązujący do dnia 30 czerwca 2015r., wskazać należy na następujące kwestie.

Warunki do orzeczenia kary łącznej określone zostały w art. 85 k.k. Zgodnie z tym przepisem karę łączną orzeka się wówczas, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (vide: uchwała 7 sędziów SN - zasada prawna z dnia 25 lutego 2005r., sygn. I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Nadto – jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały – możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych, przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Jednakże nawet przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią, itd. grupę przestępstw, zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał ten chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający kolejne „grupy przestępstw” pozostających w zbiegu. Oceny zbiegu realnego dokonywać należy z perspektywy postępowania sprawcy – czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi).

W przedmiotowej sprawie wyrok w sprawie II K 55/02 wydany został w dniu 11.03.2002r., natomiast czyn w sprawie II K 224/03 popełniony został w okresie od lipca 2001r. do sierpnia 2003r., w sprawie II K 481/10, w okresie od

września 2003r. do stycznia 2005r., w sprawie III K 218/12 w dniu 06 czerwca 2012r., a więc każdorazowo po wydaniu przedmiotowego wyroku, a co za tym idzie kary nimi wymierzone nie podlegały łączeniu w ramach wyroku łącznego. Podobnie wyrok w sprawie II K 224/03 wydany został w dniu 19.09.2003r., natomiast czyn w sprawie II K 481/10, popełniony został w okresie od września 2003r. do stycznia 2005r., w sprawie III K 218/12 w dniu 06 czerwca 2012r., a więc również po wydaniu przedmiotowego wyroku. Wyrok w sprawie II K 481/10 wydany został w dniu 17.11.2010r., a zatem przez popełnieniem czynu w sprawie III K 218/12, który popełniony został w dniu 06 czerwca 2012r.

Reasumując, uznać należało, brak jest podstaw do wydania wyroku łącznego w oparciu o regulacje dotyczące wymiaru kary łącznej obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015r.

Powyższe skutkowało umorzeniem postępowania o wydanie wyroku łącznego, o czym orzeczono w punkcie 1 postanowienia.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie przepisów wskazanych w pkt 3 postanowienia.

sędzia Izabela Dehmel